

— Оскверниха невърници Царевия градъ, Господи! Олтари и свети храмове поругаха поганцитѣ!

И чу Господъ молитвата. Не можа да търпи повече сквернята.

Минаре бѣше изградено надъ черквата — „Свети Четиридесетъ Мжченици“. Тамъ, гдето бѣха погребани славни български царе, гдето лежаха мощитѣ на свети Сава и на свети Иларионъ Мъгленски.

И една вечеръ, както пѣеше муезинътъ отъ викалото, появи се силна буря, земята се разтресе и разлюлѣ. Минарето на джамията се килна и струполи въ водитѣ на Янтра. Изподъ развалинитѣ му после извадиха

чалмата и разбития черепъ на муезина.

Но не се мина много и турцитѣ изградиха нова джамия, дигнаха ново минаре. Пакъ запѣ отъ викалото муезинъ. Ала буритѣ отново се повториха и минарето падна.

— Поличба е отъ Бога! — шепнѣха християнитѣ.

— Наказание е отъ Аллах! — думаха ходжитѣ.

И пуста се повѣрие между турци и българи, че тамъ, въ светата българска черква, превърната на джамия, ставатъ чудеса: на деня Свети Четиридесетъ Мжченици, презъ месецъ мартъ всѣка година, идвали духоветѣ на търновскитѣ светии, царе и боляри. Сбирали се, обкржжени отъ сѣнкитѣ на върнитѣ загинали бранници. Отслужвалъ самъ търновския патриархъ Евтимий божествена литургия. И всички изпращали проклятие на невърниците, които бѣха дигнали минаре надъ Христовия храмъ. Чували се тихи гласове, свѣтѣло кандилце, пѣелъ невидимъ клиръ черковни пѣсни.

А когато пропѣвали пѣтли — съборътъ на духоветѣ се разтурялъ. Сѣнкитѣ на царе, боляри и светии възлизали къмъ небето надъ Царевецъ.

Ала грѣйвало ли слънце, по обрасналитѣ съ треви, коприва и бурени крепости лъщѣли като